

ਬਾਈਬਲ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦਾ ਵਚਨ

ਬਾਈਬਲ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਤੋਂ ਲਿਖੇ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੀ ਹੈ (2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:16, 17)। ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ‘‘ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਤੋਂ’’ ਦਾ ਮੂਲ ਅਰਥ ਹੈ ‘‘ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਸਾਹ ਤੋਂ।’’ ਦੁਨਿਆਵੀ ਲੇਖਕਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ‘‘ਪ੍ਰੇਰਣਾ’’ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਤੋਂ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰੀ ਵਾਪਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਤੋਂ ਹੀ ਲਿਖੇ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਜੋ ਇਕ ਰਸੂਲ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦਾ ਲੇਖਕ ਵੀ ਸੀ, ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ‘‘ਕੋਈ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਇੱਛਾ ਤੋਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸਗੋਂ ਮਨੁੱਖ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਉਕਸਾਉਣ ਨਾਲ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਬੋਲਦੇ ਸਨ’’ (2 ਪਤਰਸ 1:21)।

ਇਸ ਪਾਠ ਦਾ ਮਕਸਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਮਿਲੀ ਪੁਸਤਕ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਪਾਠ ਵਿਚ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਹੋਣ ਦੇ ਕੁਝ ਸਬੂਤ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ, ਪਰ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਇਸ ਅਚਰਜ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਤੁਹਾਡੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਵਧਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨ ਕੇ (ਯਾਕੂਬ 1:21-25), ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝ ਆ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿ ਯੁੱਗਾਂ ਤੋਂ ਲੋਕ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਿਉਂ ਰਹੇ ਹਨ।

ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਅਰਥਾਤ ਇਹਦੀ ਪੁਰਾਤਨਤਾ, ਆਧੁਨਿਕਤਾ, ਵੰਨਸੁਵੰਨਤਾ, ਏਕਤਾ, ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ, ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਤੇ ਤਸੱਲੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ‘‘ਅਚਰਜ ਵਚਨ ਦੇ ਸੱਤ ਅਜੂਬੇ’’ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਹੋਰ ਅਜੂਬਿਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਇਤਿਹਾਸਿਕਤਾ ਅਤੇ ਭੂਗੋਲਿਕ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖਤਾ, ਪਰ ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਲੇਖਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਕਿ ‘‘ਤੇਰੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਅਚਰਜ ਹਨ’’ (ਜ਼ਬੂਰ 119:129) ਇਹੀ ਸੱਤ ਕਾਫ਼ੀ ਹਨ।

ਇਸਦੀ ਪੁਰਾਤਨਤਾ

ਬਾਈਬਲ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤਾ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਇਹ ਬੜੀਆਂ ਨਾਜ਼ੁਕ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅੱਗ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਪਾਣੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਕੀੜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਾ ਜਾਂਦੇ

ਹਨ, ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਪਾਟ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਪੂਰੀ ਬਾਈਬਲ, ਲਗਭਗ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਦੁਗਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਇਸ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਹੀ ਇਸ ਦੀ ਹੰਢਣਸਾਰਤਾ ਅਤੇ ਸਦੀਵਤਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਉਤਪਤ, ਕੂਚ, ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ, ਗਿਣਤੀ ਅਤੇ ਵਿਵਸਥਾਸਾਰ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਹੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਮੂਸਾ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਮੁੱਢਲੇ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੱਜ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਇਹ ਕਿਤਾਬਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਮੂਲ ਹੱਥ ਲਿਖਤਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਮਿਲੀਆਂ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣ ਦੀਆਂ ਲਗਾਤਾਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਬਾਈਬਲ ਇਸ ਅੰਤਿਮ ਯੁੱਗ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਹੈ। ਬਾਰ ਬਾਰ, ਇਸ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਬੇਹੱਦ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਰਕਾਰਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹਿਆ। ਇਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਕਰਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੂਲੀਆਂ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿਉਂਦੇ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਇਹਦੇ ਸਫ਼ਿਆਂ ਦਾ ਮੁਤਾਲਿਆ (ਅਧਿਐਨ) ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਜ਼ੁਲਮ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਪਰ ਅੱਜ ਧਰਤੀ ਤੇ ਛਪਣ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਬਾਈਬਲ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਿਲਦੀ ਹੈ!

ਤੀਜੀ ਸਦੀ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ, ਰੋਮੀ ਸਮਰਾਟ ਡਿਓਕਲੇਸ਼ੀਅਨ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਬਾਈਬਲ ਪਾਈ ਜਾਵੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਘਾਟ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਕ ਕੈਦੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਉਹਨੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਕਰਨ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਨਾ ਦੇਣ ਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਾਲਮ ਰੋਮੀ ਰਾਜੇ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਾਪ ਭਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਜ਼ੁਲਮ ਨੂੰ ਗਲਤ ਦੱਸਣ ਵਾਲੀ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਹੀ ਮਿਟਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਡਿਓਕਲੇਸ਼ੀਅਨ ਨੇ ਗੱਪ ਮਾਰੀ, 'ਮੈਂ ਮਸੀਹੀ ਸਾਹਿਤ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਉੱਕਾ ਹੀ ਮੁਕਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।'

ਇਕ ਸਦੀ ਬੀਤ ਜਾਣ ਤੇ, ਕੌਂਸਟੈਂਟਾਈਨ ਨਾਮ ਦਾ ਇਕ ਰੋਮੀ ਸਮਰਾਟ ਮਸੀਹੀਅਤ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਸਾਰੀਆਂ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਲਈ ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਤਿਆਰ ਕਰਾਉਣਾ ਚਾਹਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੋ ਕੋਈ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਕੇ ਉਹਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਵੇਗਾ, ਉਹਨੂੰ ਵਾਜਬ ਇਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਚੌਢੀ ਘੰਟਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅੰਦਰ ਉਸ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਪੰਜਾਹ ਬਾਈਬਲਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਜਦ ਕਿ ਡਿਓਕਲੇਸ਼ੀਅਨ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨੇ ਬਾਈਬਲ ਮੁਕਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਭਾਵੇਂ ਨਾਸ਼ਵਾਨ ਸਮੱਗਰੀ ਨਾਲ, ਫਿੱਕੀ ਪੈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸਿਆਹੀ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਸਮੇਂ ਦੀ ਲੁੱਟ-ਖਸੁੱਟ, ਕੁਦਰਤੀ ਆਫ਼ਤਾਂ ਅਤੇ ਇਨਸਾਨ ਦੀਆਂ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਚਾਲਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦਿਆਂ ਬਾਈਬਲ ਅੱਜ ਇਸ ਸਦੀ ਵਿਚ ਵੀ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਐਨੇ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਤਾਂ ਰੱਬੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਾਰਣ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸਦੀ ਆਧੁਨਿਕਤਾ

ਪੁਰਾਣੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਬਾਈਬਲ ਕਈ ਪਹਿਲੂਆਂ ਤੋਂ ਆਧੁਨਿਕ ਪੁਸਤਕ ਵੀ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਧੁਨਿਕ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲ ਸਕੇ। ਵਿਗਿਆਨ ਦੀ ਦਸ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖੀ ਪਾਠ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪੁੱਛਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੌ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੀ ਕਿਤਾਬ ਲੱਭਣੀ ਔਖੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। 1700 ਵਿਚ ਫ਼ਪੀ, ਸੈਲਮਨ'ਸ ਐਂਬ੍ਰਿਓਲੋਜੀ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਦਵਾਈਆਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਅੱਜ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਹਸਾ-ਹਸਾ ਕੇ ਲੋਟ ਪੋਟ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। 1600 ਦਾ ਫ਼ਾਰਮਾਕੋਪਿਆ ਲੈਂਡੈਂਨਸਿਸ ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਹਾਸੋਹੀਣਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਡਾਕਟਰ ਇਸ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ ਦਵਾਈ ਦੇ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਡਾਕਟਰੀ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਉਸ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰਾ ਦੇਣ!

ਕੁਝ ਹੀ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਇਸ ਫ਼ਰਕ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣ ਲਈ ਵਨਸਪਤੀ ਵਿਗਿਆਨ (ਬੋਟਨੀ) ਦੀ 150 ਕੁ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੀ ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਇਕ ਲਾਈਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ:

ਇਟਲੀ ਵਿਚ ਇਕ ਜੜੀ ਬੂਟੀ ਉੱਗਦੀ ਹੈ ... ਜਿਸ ਵਿਚ ਸ਼ੁੱਧ ਸਫ਼ੇਦ ਦੁਰਲੱਭ ਖੁਸ਼ਬੂ ਵਾਲਾ ਇਕ ਫੁੱਲ ਨਿੱਕਲਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਵਿਚ ਇਹ ਅਜੀਬ ਗੁਣ ਹਨ: ਫੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਲ੍ਹੇ ਪੱਥਰਾਂ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖਣ ਤੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਪਿਆ ਰਹਿਣ ਦਿਓ ਤਾਂ, ਦਸ ਦਿਨਾਂ 'ਚ ਹੀ ਉਹ ਜ਼ਹਿਰੀਲੇ ਬਿੱਛੂ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡੰਗਣ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਆਖੋਗੇ, “ਚੱਜ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰੋ। ਪਿਛਲੀ ਡੇਢ ਸਦੀ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਬੜੀ ਤਰੱਕੀ ਕਰ ਲਈ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਪਦੰਡ ਤੇ ਖਰੀਆਂ ਉੱਤਰਨ।” ਇਹੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੈ। ਮਿਸਾਲ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ, ਮੂਸਾ ਨੇ 3500 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖੋਗੇ ਕਿ ਉਹਦੀ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਆਧੁਨਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਜ਼ਰਾ ਜਿੰਨਾ ਵੀ ਟਕਰਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਭ ਕਿਤਾਬਾਂ “ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਪੂਰਵ ਗਿਆਨ” ਤੇ ਇਹ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਿਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਕਿ ਖਗੋਲ-ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ-ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਹੋਰ ਖੇਤਰ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਸਫ਼ਿਆਂ ਵਿਚ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਤੱਥ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਮਿਲਦੇ ਹਨ:

ਧਰਤੀ ਗੋਲ ਹੈ (ਯਸਾਯਾਹ 40:22; ਕਹਾਉਤਾਂ 8:27)।

ਧਰਤੀ ਪੁਲਾੜ ਵਿਚ ਲਮਕੀ ਹੋਈ ਹੈ (ਅੱਯੂਬ 26:7)।

ਅਸਮਾਨ ਐਨਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਪਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਾਂ ਤਾਰਿਆਂ ਦੀ

ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ (ਉਤਪਤ 15:5; ਯਿਰਮਿਯਾਹ 33:22)।

ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਵਿਚ ਕੁਦਰਤੀ ਰਾਹ ਹਨ (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਜ ਤਕ ਜਹਾਜ਼ਰਾਨੀ ਲਈ

ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) (ਜ਼ਬੂਰ 8:8)।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਕੋਈ ਵਿਗਿਆਨਕ ਕਿਤਾਬ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਵਿਗਿਆਨ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਛੂਹ ਕੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਦੂਜੇ ਲੇਖਕਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੱਥ ਨਾਲ

ਟਕਰਾਅ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਖਾਸੀਅਤ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲ ਖਿੱਚਵੀਆਂ ਮਿਸਾਲਾਂ ਡਾਕਟਰੀ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਉਸ ਜ਼ਮਾਨੇ ਵਿਚ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਦ ਲੋਕ ਆਧੁਨਿਕ ਸਿਹਤ ਵਿਗਿਆਨ ਜਾਂ ਸਿਹਤ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸਨ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਸ਼ਰਾ ਵਿਚ ਸਫਾਈ, ਸਿਹਤ ਸੰਭਾਲ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਰੋਗੀ ਨੂੰ ਅਲੱਗ ਰੱਖਣਾ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਅਤੇ ਉਸ ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾਉਣ ਦੇ ਹੋਰ ਉਪਾਅ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹਨ।

ਮਿਸਾਲ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ, ਅਪ੍ਰੈਸ਼ਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਡਾਕਟਰ ਲਈ ਅਪ੍ਰੈਸ਼ਨ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਮੁਥੋਟਾ ਪਾਉਣਾ ਮੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਢੰਗ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਜਾਣ ਲੱਗਿਆਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਫੂਤ ਦੀ ਕੋਈ ਬੀਮਾਰੀ ਹੋਵੇ, ਮਾਸਕ (ਮੁਥੋਟਾ) ਪਾ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਬੀਮਾਰੀ ਫੈਲਣ ਦਾ ਖਤਰਾ ਘਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਗਿਆਨਕਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨੇ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਇਹ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ: ‘‘ਅਤੇ ਉਹ ਕੋੜ੍ਹੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੋਗ ਲੱਗਾ ਹੋਵੇ ਉਸ ਦੇ ਲੀੜੇ ਪਾੜੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸਿਰ ਨੰਗਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਉਤਲੇ ਹੱਠ ਉੱਤੇ ਕੁਝ ਕੱਜ ਕੇ ਇਹ ਹਾਕਾਂ ਮਾਰੇ, ‘ਅਸੁੱਧ! ਅਸੁੱਧ!’ (ਲੇਵੀਆਂ 13:45)।

ਡਾਕਟਰੀ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਇਕ ਹੋਰ ਤਰੱਕੀ ਖੂਨ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ ਹੈ। ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ‘‘ਖੂਨ ਨਿੱਕਲ ਜਾਣ ਦੇਣਾ’’ ਡਾਕਟਰੀ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਣ ਖੂਨ ਨਿਕਲਣ ਕਰਕੇ ਕਈਆਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਪਰ, ਅੱਜ ਇਹ ਸਮਝ ਆ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਜਾਨ ਤਾਂ ਲਹੂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਤਪਤ 9:4 ਵਿਚ ਮੂਸਾ ਦੀ ਗੱਲ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਓ। ‘‘ਪਰ ਮਾਸ ਉਹਦੀ ਜਾਨ ਸਣੇ ਅਰਥਾਤ ਲਹੂ ਸਣੇ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਖਾਇਓ।’’ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਮੂਸਾ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਸੀ ਕਿ ਸਰੀਰ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣ ਲਹੂ ਵਿਚ ਹਨ (ਲੇਵੀਆਂ 17:11-14 ਵੀ ਵੇਖੋ)।

ਬਾਈਬਲ ਵਿਚਲੇ ਡਾਕਟਰੀ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਹੀ ਹੋਣ ਨੂੰ ਸਮਰਪਤ ਕਈ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਡਾਕਟਰੀ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਸਮੇਟਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਕ ਨਮੂਨਾ ਪੇਸ਼ ਹੈ:

ਮਰਦ ਅਤੇ ਔਰਤ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ‘‘ਅੰਸ਼ ਹੈ’’ (ਉਤਪਤ 3:15;

22:18)।

ਰੋਗੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਜਾਂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਕੋਲ ਜਾਣ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਗਾਣੂ-ਰਹਿਤ ਕਰ ਲੈਣਾ ਸਮਝਦਾਰੀ ਹੈ (ਗਿਣਤੀ 19:5-22)।

ਕੁਦਰਤੀ ਮੌਤ ਮਰੇ ਜਾਨਵਰ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਖਤਰਨਾਕ ਹੈ (ਲੇਵੀਆਂ 17:15)।

ਭਲਾ ਇਹ ਸਭ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਕਿਤਾਬ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ ਜੋ ਅੱਜ ਦੀ ਇੱਕੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਡਾਕਟਰੀ ਦੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਆਧੁਨਿਕ ਹੈ।

ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਆਧੁਨਿਕਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਵੱਖ ਵੱਖ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵਿਚ ਵਿਖਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਲਾ ਕੋਈ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਨੈਤਿਕ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਦੁਨੀਆਂ ਨੇ ਤਰੱਕੀ ਕੀਤੀ ਹੈ? ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਗਿਆਨ

ਭਲਾ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਕਿਤਿਉਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਦੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਸਕੀਏ? ਨਹੀਂ। ਆਧੁਨਿਕ ਮਨੁੱਖ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਬੁੱਧ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਿਆ ਯਾਨੀ ਜੇ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦਾ ਵਚਨ ਉਸ ਸਮੇਂ, ਇਕੱਤੀਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿਚ ਵੀ ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਧੁਨਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ 21ਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿਚ ਹੈ।

ਇਸਦੀ ਵੰਨਸੁਵੰਨਤਾ

ਜੇ ਕੁਝ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਤਕ ਕਿਹਾ, ਉਹ ਕਾਫੀ ਹੱਦ ਤਕ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਣਾ ਸੀ ਜੇ ਬਾਈਬਲ ਸਿਰਫ਼ ਇਕ ਹੀ ਕਿਤਾਬ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਇਕ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਗੱਲ ਕਰਦੀ। ਪਰ ਐਸੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਸੁਮਾਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਰਲੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ, ਅਸਲ 'ਚ ਇਹ ਦੋ ਭਾਗਾਂ, ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਚਾਰ ਤੋਂ ਪੰਜ ਸਦੀਆਂ ਦਾ ਵਕਫ਼ਾ ਹੈ। ਦੂਸਰੀ ਗੱਲ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਭਾਗ ਅੱਗੇ ਹੋਰ ਕਈ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ-ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ 39 ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ 27 ਕਿਤਾਬਾਂ ਹਨ। ਕੁਲ ਮਿਲਾ ਕੇ 66 ਕਿਤਾਬਾਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੀਸਰਾ, ਇਹ 66 ਕਿਤਾਬਾਂ 40 ਤੋਂ ਵੱਧ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲੇਖਕਾਂ ਰਾਹੀਂ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਚੌਥਾ, ਇਹ 40 ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੰਦੇ ਲਗਭਗ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਹੋਏ! ਅਖੀਰ ਵਿਚ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਸਾਹਿਤ ਦੇ ਸਭ ਗਿਆਤ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨਾਲੋਂ, ਇਕ ਅਗਾਊਂ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਇਹ 'ਇਕ ਅਗਾਊਂ' ਵਿਸ਼ਾ ਅਰਥਾਤ ਸੱਚੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਇਹ ਖੇਤਰ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਇਖਤਿਆਰ 'ਚ ਹੈ! ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਸੈਂਕੜੇ ਨਬੂਵਤਾਂ (ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ) ਅੱਖਰ-ਅੱਖਰ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ। ਕਾਗਜ਼ ਦੀ ਕਮੀ ਕਾਰਣ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਹੀ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ:

ਕੌਮਾਂ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ: ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਆਰੰਭ, ਪਤਨ ਅਤੇ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਤਬਾਹ ਹੋਣ ਦੀਆਂ ਕਈ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ, ਵਿਵਸਥਾਸਾਰ 27:47-68 ਵਿਚ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟ ਤਸਵੀਰ ਵਿਖਾਈ ਗਈ। ਅੱਸੂਰ (ਵੇਖੋ ਯਸਾਯਾਹ 10:12, 24, 25; 2 ਰਾਜਾ 17:24; 18:13) ਅਤੇ ਬਾਬੁਲ (ਵੇਖੋ ਯਸਾਯਾਹ 13; ਦਾਨੀਏਲ 5:28) ਸਣੇ ਕਈ ਹੋਰ ਕੌਮਾਂ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।

ਲੋਕਾਂ ਸਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ: ਫ਼ਾਰਸ ਦੇ ਰਾਜਾ ਖ਼ੋਰਸ (ਵੇਖੋ ਯਸਾਯਾਹ 44:28; 45:1) ਵਾਂਗ, ਯੋਸੀਯਾਹ ਰਾਜਾ ਦੇ ਕੰਮ ਬਾਰੇ ਉਹਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸੌ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ (1 ਰਾਜਾ 13:2; 2 ਰਾਜਾ 23:15, 16)। ਅੱਸੂਰ ਦੇ ਰਾਜਾ ਸਨਹੇਰੀਬ ਦੀ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ 'ਚ ਨਾਕਾਮੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਵੀ ਢੁੱਕਵਾਂ ਹੈ (ਵੇਖੋ 2 ਰਾਜਾ 19:32-35)।

ਮਸੀਹ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ: ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਲਗਭਗ ਅੱਠ ਸੌ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ 'ਚੋਂ ਤਿੰਨ ਸੌ ਤੋਂ ਵੱਧ ਭਵਿੱਖਵਾਣੀਆਂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਮਸੀਹ ਹੋਣ ਤੇ ਹੀ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹਨ। ਹੱਥਲੀ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਅਧਿਆਇ 4 ਵਿਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਈ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਵੰਨਸੁਵੰਨਤਾ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਵਰ ਵੱਲੋਂ ਹੈ। ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਨੇਕਤਾ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਏਕਤਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਹਿਲੂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਹੋਂਦ ਦੀ ਸਿਧਾਂਤਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਵਰ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਦੀ ਹਰ ਅਵਸਥਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਦੀ ਏਕਤਾ

ਜੇ ਬਾਈਬਲ ਇੱਕੋ ਕਿਤਾਬ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਲੇਖਕ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਸੁਭਾਵਕ ਹੈ ਕਿ ਅਸਾਂ ਉਮੀਦ ਕਰਨੀ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਹਰ ਭਾਗ ਆਪਸ ਵਿਚ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਇਹ ਇਕ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ 40 ਤੋਂ ਵੱਧ ਆਦਮੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ ਕਿਤਾਬ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘੱਟ ਹੋਣੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਿ 40 ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੰਦਿਆਂ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਤੇ 66 ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਿਖੀਆਂ, ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਚਕਰਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਆਖ ਸਕਦਾ ਹੈ, ‘‘ਐਨੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਮੁਕੰਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਿਲ ਕੇ ਬੜੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ।’’ ਇਤਿਹਾਸ ਗਵਾਹ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਕਦੇ ਮੂੰਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਵੇਖਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸਦੀਆਂ ਦਾ ਵਕਫ਼ਾ ਸੀ ਅਤੇ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਣ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੌਕਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਇਸ ਤਾਲਮੇਲ ਦਾ ਕਾਰਣ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੀ ਸੀ।

ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਨਕਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਸਭ ਭਾਗਾਂ ਅਤੇ ਲੇਖਕਾਂ ਵਿਚ ਪੂਰਾ ਤਾਲਮੇਲ ਅਤੇ ਸਹਿਮਤੀ ਹੈ। ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੇਖਾਂ ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਲੱਭਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਸਿਰੇ ਨਾ ਚੜ੍ਹੀ। ਬਾਈਬਲ ਇਕ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਕਸਾਰ ਕਿਤਾਬ ਹੈ।

ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਇਸ ਦੇ ਦੋ ਮੁੱਖ ਭਾਗਾਂ, ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ। ਭਾਵੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮੂਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਦੋ ਵੱਖ ਵੱਖ ਨੇਮ (ਜਾਂ ਸਮਝੌਤੇ) ਹਨ, ਪਰ ਦੋਵੇਂ ਬੜੀ ਖ਼ੁਬਸੂਰਤੀ ਨਾਲ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ, ‘‘ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਪੁਰਾਣਾ ਨੇਮ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।’’ ਪੁਰਾਣਾ ਨੇਮ ਜੜ੍ਹ ਹੈ ਅਤੇ ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਫ਼ਲ ਹੈ।

ਆਓ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਕਿਤਾਬ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਭਿੰਨਤਾਵਾਂ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ:

(1) ਉਤਪਤ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਅਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ

ਹੁੰਦੀ ਹੈ; ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਨਵੇਂ ਅਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਨਾਲ ਖ਼ਤਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

(2) ਉਤਪਤ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੋਣ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਚੰਨ ਦੇ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਦਾ ਵਰਣਨ ਹੈ; ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਉਹਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਅੰਤ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਵੇਂ ਨਗਰ (ਸਵਰਗ) ਵਿਚ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਅਤੇ ਲੇਲੇ (ਯਿਸੂ) ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ।

(3) ਉਤਪਤ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਤ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿਚ, ਇਕ ਹੋਰ ਯੁੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਇਸ ਵਾਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਹਾਰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮਨੁੱਖ ਫ਼ਤਹਿ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ।

(4) ਉਤਪਤ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਬਾਗ-ਏ-ਅਦਨ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲਾ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਔਰਤ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ; ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿਚ ਉਹਦਾ ਮੇਲ ਫੇਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਾਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(5) ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਉਤਪਤ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਰੁੱਖ ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਣ ਦਾ ਹੱਕ ਕਿਵੇਂ ਗੁਆਇਆ-ਤਾਂ ਜੋ ਪਾਪ ਅਮਰ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿਚ, ਪਾਪ ਨਾਲ ਨਾਸ ਹੋਏ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ, ਜੀਵਨ ਦੇ ਰੁੱਖ ਤੋਂ ਖਾਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਦਾ ਤਕ ਜੀਉਂਦਾ ਰਹੇ!

ਹਾਂ, ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਏਕਤਾ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਹੈ। ਇਹਦੀ ਏਕਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਅਸੀਂ ਦੰਗ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਿਚੋੜ ਕੱਢਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹਦਾ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ

ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਏਕਤਾ ਤਾਂ ਹੀ ਸੰਭਵ ਹੈ ਜੇ ਇੱਕੋ ਦਿਮਾਗ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਵਿਚ ਇਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਪੰਦਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਦੀਆਂ ਦੇ ਕਾਲ ਤਕ, ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਸਾਹਿਤਕ ਕੰਮ ਹੋਇਆ, ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਇਹਦਾ ਲੇਖਕ ਕਹਿਣਾ ਜ਼ਾਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਵੀ ਇਹੀ ਗੱਲ ਸੀ, ਜਦ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ‘‘ਮਨੁੱਖ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਉਕਸਾਉਣ ਨਾਲ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਬੋਲਦੇ ਸਨ’’ (2 ਪਤਰਸ 1:21)।

ਫਿਰ, ਏਕਤਾ ਹੋਣ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇਕ ਲੇਖਕ ਦਾ ਹੋਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇ ਜਾਂ ਮਜ਼ਮੂਨ ਦਾ ਹੋਣਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਸਭ ਵਿਸ਼ੇ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਣ। ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਕੀ ਹੈ? ਇਹ ‘‘ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ’’ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਨੇ ਹੀ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ‘‘ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ’’ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਯੋਗਦਾਨ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ‘‘ਇਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ’’ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਕ ਆਦਮੀ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਹੈ।

ਸੱਚ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਉਸ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੀ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ ‘‘ਉਹ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ।’’ ਇਜ਼ੀਲ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ (ਮੱਤੀ, ਮਰਕੁਸ, ਲੂਕਾ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ) ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ, ‘‘ਉਹ ਆ ਗਿਆ ਹੈ।’’ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਬਾਕੀ ਭਾਗ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ ‘‘ਉਹ ਫੇਰ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ।’’

ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਹਰ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਇਸ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ ਵੇਖਣਾ ਕਿ ਉਹ ਯਿਸੂ ਬਾਰੇ ਕੀ ਦੱਸਦੀ ਹੈ, ਇਕ ਦਿਲਚਸਪ ਅਧਿਐਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ‘ਉਤਪਤ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਯਿਸੂ,’ ‘ਕੂਚ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਯਿਸੂ,’ ‘ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿਚ ਯਿਸੂ’ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ‘ਤੇ ਕਈ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ:

ਯਿਸੂ ਉਤਪਤ 1 ਵਿਚ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ‘ਸੱਭੋ ਕੁਝ ਉਸ ਤੋਂ ਰਚਿਆ ਗਿਆ’ (ਯੂਹੰਨਾ 1:3)।

ਯਿਸੂ ਉਤਪਤ 3 ਵਿਚ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ‘ਉਹਦੀ (ਅਰਥਾਤ ਤੀਵੀਂ ਦੀ) ਸੰਤਾਨ’ ਬਣਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਫੇਰਨਾ ਸੀ (ਉਤਪਤ 3:15; ਗਲਾਤੀਆਂ 3:16)।

ਯਿਸੂ ਉਤਪਤ 4 ਵਿਚ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਹਾਬਲ ਦੇ ਲੇਲੇ ਦੇ ਬਲੀਦਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪੂਰਵ-ਸੰਕੇਤ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਇਬਰਾਨੀਆਂ 12:24)।

ਯਿਸੂ ਉਤਪਤ 6 ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਵੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਬੇੜੇ ਵਿਚ ਬਚਾਅ, ਉਸ ਵਿਚ ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ (ਸੰਕੇਤਕ ਚਿੰਨ੍ਹ) ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਦੂਜੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਵੀ ਯਿਸੂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਨਾਲੇ, ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਏਕਤਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਅਰਥਾਤ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦੁਆਉਣ ਵਾਲਾ ਜੋ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਮੁਕਤੀ ਦਾਤਾ ਜੋ ਆ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਜੋ ਫੇਰ ਆਵੇਗਾ, 66 ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਇਕ-ਮੁੱਠ ਕਰਕੇ ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ

ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਦੀਆਂ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਅਸਰ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਬਾਈਬਲ ਹੀ ਹੈ। ਇਸਨੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਵਹਾਅ ਹੀ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ, ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ, ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਉਦਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਤਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਅਤੇ ਕਾਮਯਾਬੀ ਹਾਸਲ ਹੋਈ, ਇਹਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਲੜਨ ਵਾਲੇ ਮੌਤ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ। ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀਆਂ ਕਈ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਹਨ, ਪਰ ਆਓ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਬਦਲਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਹਤਰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਇਹਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।

ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਟਾਪੂਆਂ ਦੇ ਇਕ ਸਮੂਹ ਵਿਚ ਜੰਗਲੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਇਕ ਕੌਮ ਵੱਸਦੀ ਸੀ। ਜੂਲੀਅਸ ਸੀਜ਼ਰ (ਕੈਸਰ) ਦੀ ਫ਼ੌਜ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੀ ਤਸਵੀਰ ਹੈ ਜਦ ਇਹ ਲੁਟੇਰੇ ਨੰਗੇ ਹੋ ਕੇ ਯੁੱਧ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਖਾਲੀ ਖੋਪੜੀ ਵਿਚ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਾ ਲਹੂ ਪੀ ਕੇ ਜਿੱਤ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਕੈਲਟ ਜਾਤੀ ਦੇ ਪੁਰੋਹਿਤਾਂ ਦੀਆਂ ਵੇਦੀਆਂ ਤੇ ਨਰ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ ਆਮ ਗੱਲ ਸੀ। ਫਿਰ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਤਲੀ 'ਤੇ ਧਰ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜੰਗਲੀ ਕਬੀਲਿਆਂ ਵਿਚ ਗਏ ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ ਦੇ ਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰ ਲਿਆ। ਸਮਾਂ ਬੀਤਣ ਤੇ, ਇਹ ਲੋਕ ਸਿਕੰਦਰ ਮਹਾਨ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਡੇ ਰਾਜੇ ਬਣੇ-ਇਹ ਬਰਤਾਨਵੀ ਟਾਪੂਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।

ਬਾਈਬਲ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਪਹੁੰਚੀ, ਉੱਥੇ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦਾ ਭਲਾ ਹੀ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਖੁਦ ਬਾਈਬਲ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਬਦਲਣ ਦੀ ਗੱਲ ਦੱਸਦੀ ਹੈ। ਚੁੰਗੀ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਬੇਈਮਾਨ, ਈਮਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹਦਿਲੀ ਨਾਲ ਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਣ ਗਿਆ (ਲੂਕਾ 19: 1-9)। ਕੁਫ਼ਰ ਬਕਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਕਾਤਲ ਵੀ ਮਹਾਨ ਰਸੂਲ ਬਣ ਗਿਆ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 7: 58; 8: 1, 3; 22: 4-21)। ਹੋਰ ਵੀ ਮਿਸਾਲਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।

ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨੇ ਜੋ ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹੀ ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੋ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਿਤਾਓ ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ, ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸਰੂਪ 'ਤੇ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ।

ਇਸਦੀ ਤਸੱਲੀ

ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਰ ਖੇਤਰ ਵਾਂਗ, ਬਾਈਬਲ, ਤਸੱਲੀ ਦੇਣ ਵਿਚ ਅਦੁੱਤੀ, ਨਿਰਾਲੀ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨਿਵੇਕਲੀ ਹੈ। ਨਾ ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਮੁਕਾਸ਼ਫਾ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਣ) ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਿਲੇਗਾ ਜੋ ਕਬਰ ਜਾਂ ਮੌਤ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵੀ ਇਨਸਾਨ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਵਿਖਾ ਸਕਦਾ ਹੋਵੇ। ਬਾਈਬਲ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਉਹਦੇ ਅਨੰਤ ਨਿਵਾਸ ਦੀ ਆਸ ਅਤੇ ਭਰੋਸਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੌਤ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਆਪਣੇ ਦੇ ਜੁਦਾ ਹੋਣ ਤੇ ਇਹ ਉਸ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਮੌਤ ਇਕ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ। ਇਨਸਾਨ ਦੀ ਸਾਰੀ ਕਵਿਤਾ ਅਤੇ ਸੋਚ ਦੀ ਫਿਲਾਸਫੀ ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਤੱਥ ਨੂੰ ਕਦੇ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪਰ, ਇਕ ਮਸੀਹੀ ਵਾਸਤੇ, ਇਹ ਉਹ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ, ਜਿਹਦੀ ਹਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਤੈਅ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਮਸੀਹ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ, ਮੌਤ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਚਾਏ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਰਬਾਨ ਬਣ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰੇ। ਤਦ ਵੀ ਇਹ ਹੈ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੀ। ਇਹ ਦੁਸ਼ਮਣ ਮਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਕੁੱਲੀਆਂ ਵਿਚ ਹਰ ਥਾਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਤੀ ਨੂੰ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮਾਂ ਦੀ ਝੋਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖੋਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਜਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਾਤਮ ਵਿਚ ਬਦਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਆਪਣੇ ਦੀ ਮੌਤ ਤੇ ਲੋਕ ਹਾੜੇ ਕੱਢਦੇ ਹਨ, ‘‘ਕੁਝ ਕਰੋ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਆਵੇ।’’ ਉਹ ਚੈਨ ਕਿੱਥੋਂ ਆਵੇ? ਕਿਤਾਬਾਂ ‘ਚੋਂ? ਕਿਸੇ ਕਵਿਤਾ ‘ਚੋਂ? ਕਿਸੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਤੋਂ? ਆਪਣੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ-ਵੱਡੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਛਾਣ ਲਵੋ, ਪਰ ਘਰ ਵਿਚ ਮੌਤ ਦੇ ਆ ਵੜਨ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਸ਼ਵਾਨ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਲਿਖੀ ਇਕ ਗੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੱਕੀ ਤਸੱਲੀ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਦੇ ਸਕੇ। ਇਹ ਤਸੱਲੀ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਈਬਲ ਤੋਂ ਹੀ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਤਸੱਲੀ ਦਾ ਵਚਨ ਹੈ। ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੀ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਵਚਨ ਪੜ੍ਹਨ ਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹਨ:

ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਮੌਤ ਦੀ ਛਾਂ ਦੀ ਵਾਦੀ ਵਿਚ ਫਿਰਾਂ, ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਬਦੀ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਾਂਗਾ,
ਤੂੰ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੈਂ। ਤੇਰੀ ਸੋਟੀ ਤੇ ਤੇਰੀ ਲਾਠੀ, ਮੈਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ
(ਜ਼ਬੂਰ 23: 4)।

ਪਰ ਹੁਣ ਮਸੀਹ ਤਾਂ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀ ਉੱਠਿਆ ਹੈ, ਸੁੱਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਫਲ ਹੈ।

... ਜਾਂ ਇਹ ਨਾਸ਼ਵਾਨ ਅਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਅਤੇ ਇਹ ਮਰਨਹਾਰ ਅਮਰਤਾ ਨੂੰ ਉਦਾਲੇ ਪਾ ਚੁੱਕੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਗੱਲ ਜਿਹੜੀ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਹੈ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, 'ਮੌਤ ਫ਼ਤਹਿ ਦੀ ਬਰਕੀ ਹੋ ਗਈ' (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15:20-54)।

ਤਦ ਅਸੀਂ ਜਿਹੜੇ ਜੀਉਂਦੇ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਹਵਾ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਮਿਲਣ ਨੂੰ ਬੱਦਲਾਂ ਉੱਤੇ ਅਚਾਨਕ ਉਠਾਏ ਜਾਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸੰਗ ਰਹਾਂਗੇ। ਸੇ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਇਕ ਦੂਏ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਦਿਓ (1 ਕੋਰਿੰਥੀਆਂ 4:17, 18)।

ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖੀਆਂ ਤੋਂ ਹਰੇਕ ਹੰਝੂ ਪੂੰਝੇਗਾ ਅਤੇ ਹੁਣ ਅਗਾਹਾਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਨਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਨਾ ਅਗਾਹਾਂ ਨੂੰ ਸੋਗ, ਨਾ ਰੋਣਾ, ਨਾ ਦੁੱਖ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਹਿਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 2:1:4)।

ਯੁੱਗਾਂ ਤੋਂ ਹੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਹੋਰ ਵਚਨਾਂ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅੱਥਰੂ ਸੁਕਾਏ ਹਨ, ਉਮੀਦ ਬੰਨ੍ਹਾਈ ਹੈ, ਲੱਖਾਂ ਕਰੋੜਾਂ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਹ ਅਚਰਜ ਕਿਤਾਬ ਹੈ।

ਸਾਰ

ਅਸੀਂ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਸੱਤ ਅਜੂਬਿਆਂ 'ਤੇ ਗੌਰ ਕੀਤਾ ਹੈ: ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਹੈ ਪਰ ਨਵੀਂ ਹੀ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਅਨੇਕ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਵਿਚ ਏਕਤਾ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਏਕਤਾ ਜੋ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਡਾਹੜਾ ਹੈ, ਪਰ ਤਸੱਲੀ ਦੇਣ ਲਈ ਇਹ ਬੜੀ ਹੀ ਕੋਮਲ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਉਹਦਾ ਵਚਨ ਹੈ; ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਇਹਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਅਧਿਐਨ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ

(ਇਸ ਦੇ ਉੱਤਰ ਅੰਤਿਕਾ 1 ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ)

1. 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:16 ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ 'ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਤੋਂ' ਤੋਂ ਕੀ ਭਾਵ ਹੈ?
2. ਰੋਮੀ ਸਮਰਾਟ ਡਿਓਕਲੇਸ਼ਿਅਨ ਨੇ ਬਾਈਬਲ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹਿਆ। ਭਲਾ ਉਹ ਇਸ ਵਿਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਇਆ?
3. ਲੇਵੀਆਂ 13:45 ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ?
4. ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਪਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਫ਼ਰਕਾਂ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ?
5. ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਕੀ ਹੈ?
6. ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਦੀਆਂ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸਭ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਇਨਸਾਨ ਨੂੰ ਕਿਸ ਕਿਤਾਬ ਨੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ?

7. ਬਾਈਬਲ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਕੀ ਤਸੱਲੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ?
8. ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਉਹ ਸੱਤ ਅਜੂਬੇ ਕਿਹੜੇ ਕਿਹੜੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਵਚਨ ਹੈ?